

HENCSEI KÁLMÁN

Magyar Rege, Ősi Rege

HENCSEI KÁLMÁN
Magyar Rege, Ősi Rege

HENCSEI KÁLMÁN
Magyar Rege, Ősi Rege

2018

Köszönet barátomnak, Verasztó Lajosnak

Apám Hencsei Kálmán
anyám Beleki Margit
nagynéném Beleki Ilona
hugom Hencsei Margit
öcsém Hencsei Vilmos
emlékének

ISBN 978-615-00-3930-5
Kiadja: Verasztó Lajos
Felelős kiadó: Verasztó Lajos
Nyomás: Nyomdabox Kft.
www.nyomdabox.hu

Magyar Rege, Ősi Rege

Regélők:

Haj rege, haj rege rejtem,
Ősi rege, magyar rege,

Én el nem felejttem,
Ezt nektek megfejttem.
Most életre keltem,
Lelketek megteljen.

Azt is megengedte
A teremő Isten...

Hát most hova, s merre menjünk?

Hunor, Magyar: Elbúcsúzánk

Elbúcsúzánk szép Anyánktól,
Áldást vevénk jó Atyánktól,
Elindulánk Őshazánkból,
Ott maradtak régi álmok,
Érintetlen ugor lányok.

*** Csillag a magyarázatot jelzi**

* A hunok és a magyarok ősatya Nimród / Menróth,
ősanja Emese / Enéh volt.

Nép: Hova, s merre menjünk?

Hova menjünk, merre menjünk,
Kit kövessünk, mit keressünk?
Nincsen erre semmi jelünk,
Semmiféle üzenetünk .
De mi csak az égre nézünk,
A felkelő Napot lessük,
Hogy azt nyugatra kövessük.
Sehol egy út, sehol egy jel,
Amire az **ugor** figyel.
Akkor hát most hova, s merre?
Nem lesz válasz soha erre!?

Hunor, Magyar:

Későre jár, átgondoljuk,
Reggelig csak megálmodjuk.
Jön az este, leszáll a csend,
Távoli hang fülükbe cseng.
Éji kétely felettük leng.
Alszik a „nyáj” - alszik a nép,
Addig senki tovább se lép,
Amíg éjjel megálmodják,
A látomást mind elmondják.

Reggeli ébredés, Álmodás, látomás

Magyar mondja Hunornak:

Hogy vagy Hunor? – ébren vagyál?

Hogy aludtál, jól szunyáltál?

Idegen föld, kemény rögös,
Feltörte már az üstököm,
Egy éj után fáj félfelem,
Az oldalam, meg a fejem,
Itt aludni, nem a helyem,
Nem nő itt más, csak soványság,
Silány bozót, szúrókásság.

Magyar: Látomások
De álmodtam, jelet láttam,
Történik majd velünk csoda,
Mert eljutunk egyszer oda,
Befogad a távoli föld,
Amely gazdag, mezője zöld,
Van vad bőven erdeiben,
Rengeteg hal vizeiben,
Sokféle nép szép lányokkal,
Akik tele vágyálmokkal,
Akik miránk várakoznak,
Akik minket választanak.
Jaj , de ez csak álom, álom,
Kívánom, ... valóra váljon!

Azok biztos jelek voltak,
Amit Ősatyátok mondtak,
Látomások, biztatások,
Nincsen rajtunk semmi átok,
Velünk vannak Ősatyátok,
Akár holnap indulátok.

Hunor mondja Magyarnek:
Jól vagy? - jól vagy? Hogy vagy Magyar?
A te képed miért oly fanyar?
Elbódultál az álomtól?
Fáj a fejed a nagy bútól?
Vagy talán a hosszú úttól?

Magyar: Válasz
Jól aludtam, nagyon mélyen,
Mozdulatlan egész éjjel,
Talán ezért fáj a hátam,
Nem is érzem már a lábam.

Hunor: Látomás, ígét
Álmot láttam, megörültem,
Álmaimban teljesültek.
Azt akarom, arra vágyok,
Valóra váljanak álmok.
Hangok szóltak, megígérték,
Ahogy régen jövendelték,
Eljutunk majd arra földre,
Hegyeken túl, a nagy völgybe,
Letelepszünk mindörökre,
A kanyargó folyók mentén,
A síkságot szeletelvén,
Ahol, a föld jó és gazdag,
Erdő, mező tele vaddal,
Gyerekeink lesznek bőven,
Nevelgetjük jó erőben.

Máris elmondom a Népnak,
Amit a hangok ígérnek,
A látomást, amit láttam,
A hallomást, amit halltam,
A suttogást, 'mit suttogtak.
Tudjátok meg, mit kell tenni,
Ha nagy Nép akarunk lenni.

Hunor: Hogy a Népnak mit kell tenni
Gyertek ide jó emberek,
Hadd mondok el, mit tegyetek.
Szedjük össze batyuinkat,
Tereljük be barmainkat,
Készítsük fel lovainkat,
Hegyezzük ki nyilainkat,
Feszítsük meg húrjainkat,
Ne is gondoljunk a múltra,
Induljunk a vándorútra,
Mert van egy föld, ami vár ránk,
Csak mielőbb rátalálnánk!

**Vándorolunk hegyen – völgyön,
Pusztán, vízen, szikkadt földön.**

Az lesz majd az ősi csoda,
Amikor eljutunk oda,
Ahol végleg sátrat verünk,
Nyílhegyeink hegyezgetjük,
Húrjainkat feszítgetjük,
Asszonyaink szeretgetjük,
Gyerekeink nevelgetjük,
Ez lesz örök földünk nekünk.

Nép: Hova, s merre?

Hova menjünk, merre menjünk,
Kit kövessünk, mit keressünk?
Most sincs erre semmi jelünk,
Semmiféle üzenetünk.
De mi csak az égre nézünk,
A felkelő Napot lessük,
Hogy azt Nyugatra kövessük.
Sehol egy út, sehol egy jel,
Amire az ugor figyel.
Akkor hát most hova, s merre?
Nem lesz válasz soha erre?

Hunor a Néphez:

Ma éjszaka álmot láttam,
Lovam hátán tovaszálltam,
Ahol a Nap nyugodni tér,
Népem útja ott véget ért.
A hang örök hazát ígért.

Nép: A hang, a jel jó útra terel
Mi ez a hang, mi ez a jel?
Talán kétségünkre felel?
Rég keresett útra terel?

Magyar a Néphez:
Figyelmesen járunk-keljük,
Hogy a jelet felismerjük,
Vezessen el arra földre,
Ami az Ígéret Földje,
Miénk legyen mindörökre,
Megleljük, s ott megpihenünk,
Véglegesen sátrat verjük.

Hosszú lesz az út odáig,
Nélkülözni kell sokáig,
Izzadtok, majd fagyoskodtok,
Korog gyomrod, szárad torkod,
Éheztek és szomjúhoztok,
Keserget a sok éhezés,
Édes lesz a megérkezés.

Hunor mondja Magyaroknak:
Elmondjuk mi azt a Népnek,
Amit a hangok regélnek,
Tanuljanak másként élni,
Ellenségtől sose félni,
Nyilaikkal célba érni.

Hunor mondja Népnek:
Halljátok hát szavaimat,
Közvetítem mindazokat,
Amit a hangok mondanak.
Keressük az ősi jelet,
Ami minket oda vezet,
Figyeljünk az ősi hangra,
Értsük, 'mit Ősatyánk monda,
Mindig útba igazítanak,
Mert a hangok sose csálnak,
De mágusok becsaphatnak.

Nép:

Amit mondtok, megfogadjuk,

Szóról szóra be is tartjuk.

Úgy éljünk, és úgy is haljunk!,

Csodaszarvas

Nép: Tán holnap már útra kelünk

Régóta csak tétlenkedünk,

Egyfolytában kételkedünk,

Mereven az eget nézzük,

Jeleket az égtől kérjük.

A csillagok huncutkodnak,

Vigyorognak, kunkuncognak.

De azok csak csúfolódnak,

Ugorok meg zúgolódnak.

Tán holnap már útra kelünk.

Ősatyák legyenek velünk!

Narrátor: Jön a szarvas

Mikor reggel szembesülnek,

Vélemények egyesülnek,

Közös döntéseket szülnek,

Lovak hátán elrepülnek.

Másnap aztán csoda támad,

Jön a nagy vad, de nem támad,

Megjelenik a nagy állat,

Lemerevít a csodálat.

Szarvasok közt legszebb fajta,

Szarva oly bő, mint a tajga.

Csak áll ottan mozdulatlan,

Valami van kimondatlan,

Száját lassan nyitogatja,

Olyan, mintha hívogatna,

Szemeivel jelet adna,

Szikrát szórnak két szemei,

Megfeszülnek kék erei,

Fejét felvágja magasba,

Lombokat tépi a szarva,

Mellső lábak zsupsz repülnek,

Hátsó paták sú süvítnek,

Ők meg csak nézik ijedten.
De az egyszer nagy hirtelen
Egy szép kecses mozdulattal
Eggyé válik a vadonnal.

Nép: Ujjongás- Mondóka

Hát mi volt ez,
Ha nem egy jel?
Arra, arra utána!
A Nap útján utána,
Elvisz az új hazába.
Nyergelj, indulj vágatában
Hajts a nagy vad nyomába!
Elvisz az új hazába.

Narrátor: De a szarvas eltűnt

Üldözték is napokon át,
Erdőn, mezőn, bokrokon át.
Ott száguldtak mind mögötte,
Nyilak záporként röpködtek.
De a szarvas máris eltűnt,
Az üldözés csak meg nem szűnt,
Mert az ugor, ő nem hagyja,
Nyakas, mint az öregapja,
Makacs, mint az öreganyja.
Ideje, hogy abbahagyja,
Kifáradt már minden tagja,
Pedig szívós, mint a tajga,

Párválasztás nomád módon

* Tündérlányok megriadtak a közeledő vadászoktól, akik üldözőbe vették, majd elrabolták őket. Alánok fejedelmének, Dulnak a lányai lettek Hunor és Magor feleségei.

Narrátor: Össze-vissza botladoznak,

Fiúk megint bajban vannak,
Semmi nyoma nincsen annak,
Semmi jele a nagy vadnak.
Le a lóról! – tanakodnak.
Le a völgynek? – fel a partnak?
Visszamenni nem akarnak,

Csak előre! – határoznak,
És új jelre várakoznak.

Sehol a vad, sehol az út,
Amelyen az ugor kijut.
Addig, addig szomorkodnak,
Össze-vissza botladoznak,
Amíg egyszer hangot hallnak,
Írányába elindulnak.

Ugor fiú: A hang után elindulnak
Hangot hallok, arra, balra!
Képzeldök? – más is hallja?
Amerre a darvak szállnak,
A folyóra rátalálnak.

Nép:
Most azonnal útra kelünk.
Atyáink legyenek velünk!

Narrátor: Lányok jönnek a folyóra
Kerek erdőből kijutván,
Száraz sztyeppe kijárt útján,
Széles folyó csalfa partján,
Megpihennek elfáradván.
Alig dőlnek le a parton,
Hangot hallnak túloldalon.
Lányok jönnek a folyóra,
Vidám táncsal énekszóra.
Egy perc, máris fedetlenek,
Vetkőzésben rendetlenek!
Önfeledten heverésznek,
Hanyatt fekvé égre néznek,
Messze szállnak gondolatban,
Elmélázva vágyakoznak,
Könnyelműek gondolatban,
Felállnak, majd futkároznak,
Bőségükkel kufárkodnak.
Nap is látja, meztelenek,
A csillagok szenvtelenek,
De a fák oly szemtelenek,
Folyó vize alig várja,

Hogy testüket ölbe zárja,
Hogy keblüket birizgálja.

Lovasok: Ezt fiúk ki nem hagyhatjuk

Úgy fürdenek, mint a hattyúk,
Tovább már nem bámulhatjuk.

Ezt Fiúk! - ki nem hagyhatjuk!

Könnyű prédák, elkaphatjuk!
Elkapjuk és simogatjuk.
Mi jó ebben? – még nem tudjuk.

Narrátor: Szexben ők még ügyetlenek

Ugor fiúk esetlenek,
Szexben ők még ügyetlenek,
Azt se tudják, mi fán terem,
Csak a szemük áll mereven.
Fehér hattyúk nem is sejtik,
Lovasokat bokrok rejtik,
Ugor csapat ott lesekszik.
Szemeiket kimeresztik,
Lábaikat szétterpesztik,
Eszüket már majd elvesztik.
Fiúk ilyen sose láttak,
Ugor lányok így nem járnak,
Otthon ezért kikapnának.

Remegni kezdtek a lábak,
Szívek hévvel kalapáltak,
Mire fiúk észbe kaptak,
Szenvedélyek égbe csaptak.
De amit ők mostan tettek,
Korábban meg nem eshettek,
Ezután jól elernyedtek.

Nagy hirtelen fel a lóra,
Nekimentek a folyónak,
A lányokat elkapkodták,
Öleléssel szorongatták.
A fiúk csak hancúroztak,
A lányok meg visítóztak,
De a lányok megenyhültek,

Szabaddá tették keblüket,
A friss fűben szétterültek.
**Lettek ebből sűrűn nászok,
Benépesült pusztaságok.**

Narrátor: A jóslatok teljesültek
A jóslatok teljesültek,
Párok gyakran egyesültek,
Asszonyaik sokat szültek,
A sztyeppék benépesültek.
Igazat szóltak a hangok,
Nyilazásban elsők vagytok,
Más népeket hátra hagytok.
Új földeket elfoglaltok,
Más népeket hódoltattok,
Ahol jártok, nyomot hagytok.
Ugor fiúk sokan vagytok,
De még tovább sokasultok,
Ígért földre bevonultok,
Ezer évig boldogultok,
Más népeknek nem hódoltok,
Amíg egyszer szétszóródtok.

Kapcsolat az Ősatyákkal

Nép: Az Ősatyák hol is vannak?
Az Ősatyák velünk vannak,
Velünk együtt vándorolnak,
Amint a szél, úgy suhannak,
Mint a szellő simogatnak,
Észrevétlen szorongatnak,
A melleden megnyugszanak,
Szavak nélkül hívogatnak,
Érvek nélkül bizonygatnak,
Nagy dolgokat megjósolnak,
A semmin is változtatnak.
Nem léteznek, mégis hatnak,
Olyan abszurd, mégis vannak,
Nos, és akkor hol is vannak?
Köztünk egy más viszonylatban,
Lehet, hogy csak gondolatban.

Hunor a Néphez: Tőlem mindet megtudjátok

Átyák engem meghallgatnak,
Hívnak, szólnak, szólongatnak,
Népnek kinyilatkoztatnak.

Ti ezeket nem fogjátok,

**Nincsen ehhez mágiátok,
De tőlem mind megtudjátok.**

Az egy hang volt, egy hallomás,
Az egy jel volt, egy látomás,
Ezt kell tennünk, ezt követnünk,
Itt az idő, útra kelnünk.
Voltak hangok, hallomások,
Jönnek majd a változások.

Hunor Magyar szétválása

Magyar: Panaszkodik

Nagy létszámú néppé lettünk,
Mindent benépesítettünk,
Állományunk megnöveltük,

Minden fűvet feletettünk.

Szárazságra nem készültünk,
Nap a sztyeppét kiégette,
A népeket éhezette.

Ugor fiú: Bizonytalan

Állataink vannak bőven,

De hiány van legelőben,

Nagyon megnőtt az állomány,

Nincsen hozzá bő takarmány,

Van itt tér, de sovány a föld,

Gyengén terem, nincs elég zöld.

Hunor mondja: Optimizmus

Mit tehetünk, tovább állunk,

Elkezdődik vándorlásunk,

Egész addig meg nem állunk,

Megvalósul régi vágyunk,

Gazdag legelőt találunk,

Állataink lesznek bőven,

Gyerekeink egyre nőnek,
Velük tovább terjeszkedünk,
Egyre jobban népesedünk,
Amíg nagy néppé nem leszünk.

Nép: Hívogató

Itt az idő, fel az útra,
Ne is gondolj most a múltra,
Ne nézz vissza, csak előre,
Készülj fel egy szebb jövőre!
Ki jön velünk? - ki marad itt?
Ki jön, új hazát alapít.

Magyar: Maradjunk itt! - Pesszimizmus

Ne menjünk el, ez itt biztos,
Ismeretlen mindig titkos.
Ne felejtjük ősi múltunk,
Amiben jól boldogultunk,
Amihez már hozzászoktunk.
Ismeretlen nagyon huncut,
Lehet jó is, lehet rossz is,
Múltunk hátát sose fordíts.
Visszautat fel ne boríts!
Ne hagyd itt ezt a hazát,
Ennél jobbat úgyse találsz.

Hunor : Szétválás

Akkor mi most itt elválunk,
Mint a szarvas úgy elszállunk,
Gazdag új hazát találunk.
Szedjétek fel jurtaítok,
Tereljétek barmaitok.
Idegenek sokan vannak,
Akik hozzánk csatlakoznak.
Lesznek, akik itt maradnak,
Itt maradók hiányoznak,
Biztos ők is megváltoznak,
Ők is tovább szaporodnak,
Vadásznak a régi vadra,
Halásznak a régi halra.
Emlékünk sok évszázadra
Megőrzi a széles tajga.

Nép: Hova, s merre?
Hát akkor most merre menjünk?
Kit kövessünk, mit keressünk?

Hunor: Látomás
Van már erre elég jelünk,
Álmainkból üzenetünk.
Szemünk a kék égre vessük!
A felkelő Napot lessük!
És azt Nyugatra kövessük!
Ígért földre vezettessünk!

Narrátor: Hunor és Magyar szétválása
Hunor indul Napnyugatnak,
Népét nevezik Hunoknak,
Más népek még itt maradnak,
Őket nevezik Magyaroknak.

Magyar maradt régi földön

Narrátor: Magyarok ismét megerősödtek
A népesség jól megapadt,
A sztyeppe tágasabb maradt.
A Magyarok jól megfértek,
Örültek is a nagy térnek.
Idővel magukhoz tértek,
Sátraikban el se fértek,
A gyerekek mind beértek,
Hosszú életet megértek,
Amit álmok megígértek.

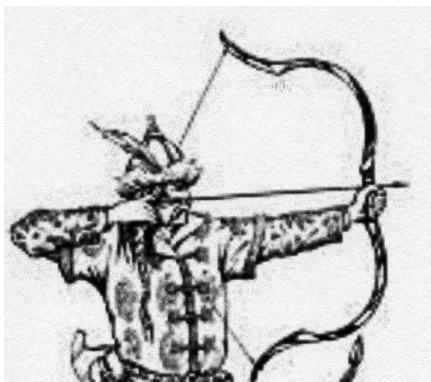
Hosszú évek elmúltak,
A Magyarok nem nyugodtak.
Először csak bolondoztak,
Össze-vissza kóboroltak,
Később messze kalandoztak,
Egyre többet hadakoztak,
Nomád népek rájuk szálltak,
Állandóan harcban álltak,
Lovat, asszonyt elragadtak,
Családot így alapoztak.

Lovaikon messze ménnek,
Hol ég és föld összeérnek,
Friss zöld füvet keresgélnek,
Halat, vadat elejtének,
Osztozkodnak, megbékélnek,
Zsákmányukkal hazatérnek
Asszonyaik kebelére,
Családjaik melegére.

Magyar lovas: Elégedetlenség
Gyengén terem, sovány a föld,
Nincs itt eső, kevés a zöld.
Most már erre ritka a vad,
Nyílvégre is alig akad.

Szomszédjaink sokan vannak,
Nomád népek nem nyughatnak,
Állandóan zavargatnak.
Jönnek jobbról, jönnek balról,
Napkeletről, napnyugatról.
Vannak, akik átvonulnak,
Mások semmit nem okulnak,
Mindig harcba bonyolódnak,
Nagy népeknek behódolnak,
Eltűnnek, felmorzsolódnak.

Nép: Sikeresek
Mi Magyarok nagyra nőttünk,
Harcmodorban kifejlődtünk,
Nyilainkkal célba lövünk,
Versenyeken mindig győzünk,
Lovainkkal elsőködünk.

Magyar is felkerekedik

Narrátor: Tovább vándorolnak

Harcmodoruk, gazdagságuk

Megnövelte bátorságuk.

Feltüzelte nomádságuk,

Csúcsra hágott indultságuk.

Ott hagynák a régi helyük,

Van már kedvük, van erejük,

Vándorláshoz hevületük,

Induláshoz lendületük.

Magyar: Felszedik a jurtáikat

Népem, Népem, jó Magyarok,

Fontosat szólni akarok.

Mint látjátok, silány a föld,

Nincsen eső, kevés a zöld,

Állataink egyre nőnek,

De nyoma sincs legelőnek.

Ezért aztán tovább állunk,

Ahol jó füvet találunk.

Szedjük fel hát jurtáikat,

Tereljük be állatinkat,

Rendezzük el dolgainkat,

Hátra rosszat sose hagyjunk,

Jó emléekben megmaradjunk.

Nép: Tanácstalanság

Hova menjünk, merre menjünk,
Bárcsak lenne erre jelünk,
Álomlátó üzenetünk!

Sehol egy hang, sehol egy jel,

Amire a Magyar figyel.
Akkor hát most hova, s merre?
Nem lesz válasz soha erre?
Kit kövessünk, mit keressünk?
A felkelő Napot lessük?
Hun testvéreket kövessük!

Magyar: Álomlátás

Ma éjszaka álmot láttam,
Lovam hátán tovaszálltam,
Ahol a Nap nyugodni tér,
Népem útja ott véget ér.
A hang örök hazát ígér.

Nép: Reménykedés

Mi ez a hang, mi ez a jel?
Talán kétségünkre felel?
Rég keresett útra terel?
Hunok után elindulunk,
Egész addig vándorolunk,
Amíg rájuk nem találunk,
Megvalósul régi álmunk,
Hunokkal nagy néppé válunk.

Lovas: Biztató mondóka ,7 szótag

Induljunk hát szaporán!
Pattanj, lóra **kisapám,**
Feszesen a ló hátán!
Repülj, repülj paripám!
Ha hisszük és kitartunk,
Akkor oda eljutunk,
Örökségünk megkapjuk,
Ezer évig megtartjuk.

A nők is lóháton ülnek,
Férfiak közt elvegyülnek.
A sereggel egyesülnek,
Mikor gyereket nem szülnek.

Lovas-2: Lovasok után a szekerek

Zajos teher jön utánunk,
Nekik nagyon nagy a szájuk,
Szekereket ökrök húzzák,
Anyjukat gyerekek nyúzzák,
Egymás fejét majd bezúzzák,
Gyengébbeket lebunyózzák,
Olyan rosszak a kis durvák.

Apa: Vénasszonnyal sose háltam

Állandóan ordibálnak,
Nyaklevesig meg sem állnak.
Rossz gyerekek, nem csitulnak,
Igaza van az apjuknak:
„Jó gyereket sose láttam,
Vénasszonnyal sose háltam.”
Olyan rosszak, mint a csürhe,
Az anyjuk is alig tűrte.
Apjuk szólott ingerülten,
De a verést kikerülte.
Apjuk, anyjuk nem hat rájuk,
Hangosak, mint az anyájuk.
Nekik van sok kiváltságuk,
Hangzavaruk, vidámságuk,
Mindig újabb kívánságuk.

Narrátor: És még sokan mások

Itt ül az asszonyok fele,
Velük van a szekér tele,
Megy ott a nagy tere-fere,
Soha be nem áll a szájuk,
A másikat piszterkáljuk.
Gyerekeik vannak bőven,
Sokat esznek, gyorsan nőnek,
Megtanulják, ők is lőnek,
Beállnak majd sorelsőnek,

Lovasokhoz véderőnek,
Legjobbak meg vezetőnek.

Lovas-3: Öregek csak panaszkodnak

Sok öreg van magas korban,
Szekereik ott a sorban,
Ott vonulnak egy csoportban.

Hol nagy a csend, hol jajongnak,
Állandóan panaszkodnak.

Ezt követik a szekerek,
Nyikorognak a kerekék,
Élelemtől súlyos terhek,
Többet rárakni nem mernek.

Idegen lovas: A magyarok árnyékában

Sok kis nép élt a pusztában,

A magyarok árnyékában.

Visszamaradt töredékek,
Letűnt népek, bús emlékek,
Vannak ott még olyan népek,
Akik csak regékben élnek,

Idegen nép maradványok.

Létrejöttek rokonságok,
Magyarokkal keveredtek.
Kis népek is útra keltek,
Szekereik mind megteltek,
Idősekkel, gyerekekkel,
Különféle élelmekkel.

Narrátor: A vonulás végén

Végén barmok bandukolnak,

Szekerek után kullognak,
Össze-vissza potyogtatnak,
Messze híre megy a szagnak,
Meg a zajos állathangnak.
Átkozott nagy port kavarnak,
Mint a felhő úgy haladnak,
Mindent porral betakarnak.
Lovas hajtja szakadatlan,
Mert egyébként lemaradnak,

Vagy százfelé szétszaladnak.

Vonulást a hátvéd zárja,

A hátba támadást várja,

Védelemre felkészülve,

Lován hátra nézve ülve,

Nyilát hátra célba küldje.

Lovas: Vándorlás, vonulás

Távolban egy nagy porfelhő,

Szürke, mint a viharfelhő,

Az eget is betakarja,

Nem sejthető, mi kavarja,

Alig látni által rajta,

Ritka erre ez a fajta.

Mi az a zaj, mi morajlik,

Mint az árvíz, ha rohamlik.

A porfelhő egyre halad,

A hangzavar messze szalad.

Van itt ember, van itt erő,

Ha harcra kél, ő a nyerő.

Nem is látni, mi mögötte,

Csak a porfelhőt fölötte,

Mert ez mind az erőt rejt.

Mindenki a rosszat sejt,

Megismervén elfelejti.

Nép: Szomjúhoznak a pusztában

Napok óta vándorolunk,

Mindannyian szomjúhozunk,

Sehol vízhez nem jutottunk.

Mindenhol a vizet lessük,

Minden lyukban azt keressük.

Nézünk balra, nézünk jobbra,

De helyzetünk nem vált jobbra.

Lovas-1: Vihar és víz

Jön a vihar, sötét az ég,

Száraz a föld, minden kiég,

Fények szállnak, nagyot dörren,

Eső szakad, avar zörren,

A nomád nép fel se hörren,

Itt van a víz, csöppen, csörren.

Lovas-2: Víz, víz, víz
Nézzétek csak, darvak szállnak,
Horizonttal eggyé válnak,
Visszatérnek megpihenni.

Arra felé víz kell lenni.
Milyen csodás a természet!
Ellátja vízzel a népet.

Megérkezés, Telepedj le, senki földje!

Hangok: Szóltak
Mondom nektek: Gyertek, gyertek!
Errefele vízre letek,
Patakokban tiszta, friss víz,
Kövessétek, folyóhoz visz.
Folyó mentén nagy szabad tér,
Határa, hol ég földet ér.
Legelője friss tömött zöld,
Mindenféle termékeny föld.
Építs jurtát, üssél sátrat,
Élelmet kap minden állat,
Ott a nagy tér, telepedj le,
Állataid tereljed le.
Folyó vize tele hallal,
Erdő, mező sok szép vaddal.
Telepedj le, senki földje!
Tiéd lehet mindörökre.

Nép: Ideális vidék
Nincs ellenség e vidéken,
Nekünk ez lenne az éden.
Foglaljuk el szállásunkat,
Erősítsük állásunkat,
Itt építsük fel házunkat!

Magyar: Jó ez a hely!
Nincsen más nép nyomdokunkban,
Építs jurtát azon nyomban,
Jó ez a hely, én úgy látom.
Nincs ellenség, csak barátom!
Béke legyen! – azt kívánom.
Barmainknak van víz bőven,
Széles mező, legelővel,
Magas hegyek dús erdővel.
Jobb lesz, mint a régi haza,
Nem vágyunk mi oda haza.

Az új hazát telelakták

Narrátor: Lélekszámban gyarapodtak
Magyar fiúk felhevültek,
Asszonyaik mind csak szültek,
Magyar fiúk ki nem hagyták,
Az alkalmat megragadták,
Egyre- másra szaporodtak,
Lélekszámban gyarapodtak.
Más népekkel keveredtek,
Mint csillagok népesedtek,
A gyerekek mind felnőttek.
Szükség is volt friss erőre,
Ahogy haladtak előre
A megígért nagy mezőre.
Az új hazát telelakták,
Környezetük túlhaladták,
Alig egy évszázad múltán.

Egyenlőség van közöttük

Magyar: Egyenlőség
Ősi Rendünk betartottuk,
Jogainkhoz ragaszkodtunk,
Minden ember egy embert ér,
Ehhez semmi kétség nem fér,
Hiszen vérünk egyazon vér.

Lovas-fiú: Azonos mérce
Minden magyar ugyanígyt ér,
Ugyanazon mércével mér,
Ha harcba mész, ha haza térsz,
Megillet az egyenlő rész,
Mint bárki más, Te annyit érsz.

Nép: Rendünk
Velünk élő hagyományink,
Öröklődő szokásaink,
Amit ránk hagytak Atyáink,
És a Rend mely szerint élünk,
Összetartja Magyar Népünk.

Sokfajta nép él itt velünk

Nép: Szaporodjunk
Sokfajta nép él itt velünk,
Szokásokban nem egyezünk,
Nyújtsuk egymásnak a kezünk,
Nőjön egybe éreztünk.
Ha idegen túlnő rajtunk,
Mert mi lassan szaporodtunk,
Elfelejtjük, kik is voltunk.
Sok gyereket fogantassunk!
Csillagokként ragyogtassunk!
Ne hagyjuk, hogy szétszórassunk!
Mindig állva maradhassunk!
Értékünkkel megmutassunk!

Kezdett terjedni a rontás

Magyar fiú: Magyarokra szégyent hoztak
Jóra rossz jön, szól a mondás,
Kezdett terjedni a romlás.

Jöttek, akik nem nyugodtak,
Állandóan furmánykodtak,
Össze-vissza kufárkodtak,
Embereknek kárt okoztak,
Magyarokra szégyent hoztak,

Rút dolgokat kiagyaltak,
Szokásokat hátra hagytak.
Más földekre barangoltak,
Idegenből nőket hoztak,
Más népeket kiraboltak,
Idegenek háborgattak,
Népünk ellen fordítottak.
Lettek ebből nagybotrányok,
Nagyon kemény megtorlások.
Elterjedtek rossz szokások.
Kellenek a rendszabályok.

Nép: Szűnjenek meg!
Ősatyáink, hol vagytok?
Vessétek be mágiátok!
Vegyétek le a sok átkot!
Szűnjetek meg rossz szokások!

Törvényeink szigorítsuk

Magyar legény: Ítékezés
Sokfelől rossz hírek jönnek,
Népünk fiaira törnek,
Javaikat elorozzák,
Asszonyaik megalázzák.
Szép Őseink mit szólnának?
Mily' ítéletet hoznának?
Ezek felett ítélezünk,
Szokásaink szerint teszünk:
Javaikat visszatartjuk,
Népünk közül elzavarjuk.

Nép: Törvények
Szokásinkat megújítsuk,
Törvényeink szigorítsuk,
Mindenkire rászorítsuk,
Tisztaságot biztosítsuk,
Ősi Rendünk fenntartassuk,
Hogy népünket megtarthassuk,
Új hazába eljuthassunk.

Fohász Ősatyákhoz

Magyar legény-1: Panasz a környezetre

Az emberek szorunkodnak,

Az állatok szomjúhozna,

A legelő száraz marad,

A sok folyó mind kiapad,

Az erdőkben vad nem akad,

Szomszéd népek nem nyughatnak,

Állandóan zavargatnak,

Mindenkivel ujjat húznak,

Amíg rájuk le nem sújtnak.

Magyar legény-2: Tatárhorda nyugtalanít

Hírek jönnek Napkeltről,

Megsemmisült kisépekről.

Keletről jön egy nagy horda,

Olyan, mint az ordascorda,

Erdőt, mezőt letiporta,

Más népeket kiirtotta,

Nincs erő, mely megállítja,

Népet ez nyugtalanítja.

Magyar legény-3: Kérés

Büntet minket a természet,

Nyakunkon van az enyészet.

Hárítsd el a tatár népet,

Ne terjedjen az enyészet!

Vajon milyen rosszat tettünk,

Hogy ily súlyosan büntettünk?

Nép: Fohász Ima Ősatyákhoz

Ősatyák, hozzátok szólunk,

Tihozzátok fohászodunk,

Nélkületek szétszóródunk.

Érezzük, hogy velünk vagytok,

Tudjuk, velünk vándoroltok,

Szellem, lélek itt bolyongtok,

Kérésünkre választ adtok,

De most mégsem támogattok.

Ősatyáink hol vagytok?

Úgy érezzük, elhagytok.

Tihozzátok hű maradtunk,

Ősi rendünk oltalmaztuk,

Szokásinkat megtartottuk,

Mégis sok átok van rajtunk.

Vessétek be mágiátok!

Vegyétek le a sok átkok!

Ne érjenek a csapások!

Megfizettük a botlások.

Fogadjátok a fohászunk!

Közelségtek óhajtásunk.

Új Rend, a Nyolcparancsolat

Táltos: Közvetít

Az Ősatyák meghallgatták,

Fohászotok elfogadták.

Az Új Rendet számba adták,

A Népnak megparancsolták,

Hogy általam meghallgassák,

Meghallgassák, elfogadják,

Gyerekeknek továbbadják,

Nemzedékek rögzös útján,

Viharos századok múltán.

Táltos: Nyolcparancsolat

Kihirdetem az Ősatyák

Reám bízott akaratát,

Az Új Rendnek minden szavát:

1. Ősatyákhoz hű maradok,
Szavaikat megfogadom.
2. Sem szóban, sem gondolatban
Átok nálam nem foganhat.
3. Szüleimhez hű maradok,
Róluk mindig gondoskodok.
4. Erőszakot távol tartom,
Vér kezemhez ne tapadjon!
5. Szerelem csak házasságban,
Nem élhetek bujaságban.

7. Más asszonyát nem kívánom.
8. Más vagyonára nem vágyom,
Megküzdök, és lesz sajátom.

**Ez az Atyák akarata,
Így legyen a Rend betartatva!**

Nép: Fogadalom
Az **Új Rendet** elfogadjuk,
Elfogadjuk, meg is tartatjuk,
Gyermeinknek tovább adjuk,
Úgy éljünk és úgy is haljunk!

Táltos: Következmények
Ha ezeket elfogadod,
Betartod és betarttatod,
Gyerekidnek továbbadod,
Ezer évig fennmaradtok,
Jól éltek és boldogultok,
Mindig egymásra találtok,
Felismered saját fajod,
Ez lesz majd a te támaszod,
Egyébként a falevéllel
Szétszórattok szerte széjjel.

Nép: Mutassunk be áldozatot
Itt a sztyeppén nincs még egy nép,
Kiket Atyák úgy kísérnék,
Kiknek Atyák elrendeznék,
Életüket hogyan éljék.

Tartsunk nekik ünnepnapot,
Öljétek le legszebb barmot,
Mutassunk be áldozatot,
Hűségünkre bizonytságot.

Gyorsan döntünk, tovább állunk

Magyar: Döntés, továbbállunk
Két átok sújtja a népet,
Hűtlenné vált a természet,
Nem lát el elég természettel.

Másik átok nincs oly messze,
Tatárhorda Népünk veszte,
Lovasságunk mind elesne,
Ott, ahol a vörös sztyeppe.
Gyorsan döntünk, továbbállunk,
Népünk készen - lóra szállunk,
Új hazára rátalálunk.

Magyar: Indulás, készülődés
Szedjétek fel a sátrakat,
Tereljétek jószágokat,
Indulásra a barmokat.
Állítsatok szekereket,
Rakjátok fel a terheket,
Öregeket, gyerekeket!

Mégis van, amit sajnálunk.
Itt hagyjuk az ifjúságunk,
Elpazarolt boldogságunk.
Bő termés táplálta Népünk,
Csillapítva szomjunk, éhünk.
E drága föld felér égig,
Itt élt Népünk sok száz évig.

Nép: Kétségek közt
A felkelő Napot lessük,
Hogy azt Nyugatra kövessük.
Ahol a Nap nyugodni tér,
Népünk útja ott véget ér.
A hang örök hazát ígér.
Mi ez a hang, mi ez a jel?
Bizton kétségünkre felel,
Rég keresett útra terel.

Táltos: Ígéret
Ősatyáink megígérik,
Gyermekeid mind megérik,
Új hazába bevonulnak,
Mint csillagok számosodnak,
Mint csillagok fent az égen,
Úgy vonulnak a sztyeppéken,

Ellenségek, ha akadnak,
Ellentétek megoldatnak,
Nem lesz szükség soha harcra,
Népedre ők nem támadnak,
Békességben behódolnak,
Veled együtt vándorolnak,
Népességben támogatnak,
Néped közé beolvadnak,
Tagja lesznek egy nagy fajnak,
Sok lélek kell a magyarnak,
Mindenkivel megbékéltek,
Átok nélkül szépen éltek,
Mindig lesz jó erőnlétek.

Nép: Ősatyáktól áldást kérünk

Dolgainkat elintézzük,
Ősatyákat megidézzük,
Hűségünket kifejezzük,
Vándorlásra áldást kérünk,
És ezután útra kélünk.

Másodszor is útra kelnek

Magyar: Ismét lassan útra kelnek

Szépen lassan, szép csendesen,
Ahogy szoktuk, ősiesen,
Induljon a sor eleje,
Lovas íjászok serege,
Ők a Népünk fő ereje,
Utánuk meg a szekerek.
Alig bírják az „egerek”,
Roskadoznak a szekerek.
Ha nem bírják a szekerek.
Cseréljete kerekeket,

Induljon a szekérmenet!

Biztosítsuk a végeket,
Állítsatok hátvédeket,
Legkeményebb legényeket!

Napokig tart, amíg végre,

Elindul a menet vége.

Utolsók is lóra ülnek,
Vezényszóra felkészülnek.
Régi földek kiürülnek,
Végleg elnéptelenülnek.

Narrátor: Nagyon vidám, hosszú menet
Nagy az elhatározásuk,
Elindult a vándorlásuk,
Ez okozza változásuk,
Elestük vagy száguldásuk,
Vesztük vagy fennmaradásuk.

Olyan nagy lett Magyar Népünk,
Hogy több nap, míg útra kélünk.
Rég elvonult sor eleje,
Mikor jön a sor közepe,
Utolsók még nem látszanak,
Csak a zajok hallatszanak.

Elejéről a végére,
Végéről az elejére
Nem látok el olyan messze,
A távolban el van veszve.

Nagyon vidám, hangos menet,
Mesél, regél, énekelget,
A lovasok vitatkoznak,
Az asszonyok sápítoznak,
A gyerekek visítoznak,
Elfáradtak, ordítoznak.
A barmok meg botladoznak,
Mindent csúnyán beporoznak.

Nép: Büszkeség, bizakodás
Ha vonul a Magyar Menet,
A gazdag, tarka fergeteg,
Büszkeség tölt el engemet,
Felemeli a lelkemet,
Megdobbantja a szívemet.
Érzem, Ősatyák vezetnek,
Sor elején lengedeznek,
Soha el nem veszejtenek,

Jó irányba terelgetnek.
Ezért soha el nem veszünk,
Soha széjjel nem széledünk,
Soha, soha szét nem esünk,
Senkivel össze nem veszünk,
Másokkal nem keveredünk,
Bízva bízvást menetelünk,
Ígért Földre megérkezünk,
Ezért mindent meg is teszünk.

Lovas-1: Álmosak, elszenderülnek

Lassan szépen csendesülnek,
Egymás hegyén-hátán ülnek,
Fejek jobbra, balra dülnek,
Álmosak, elszenderülnek,
Csak kerek nyekeregnek,
Köszönhető a tehernek.

Egyszer aztán elhallgatnak,

Nem beszélnek, nem mozdulnak,
Hamarosan elaludnak.

Lovas-2: Pihenni vágy, szállást keres

Elfáradt a zajos menet,
Pihenni vágy, szállást keres,
Van tér bőven, talál helyet,
Nagy legelőt, friss zöld fűvet.
Jószágoknak ívó vizet.

Nép: De nem ezt a helyet vágytuk

Megpihentünk, felüdültünk,
Döntést hozni összegyűltünk,
Az új földet mind feltártuk,
Ellenséget nem találtuk,
Megismertük és beláttuk,
Hogy nem ezt a helyet vágytuk.

Vándorlás Levédia, Etelköz

Lovas-1: Útra keltek

Szállásföldön körbe jártunk,
Ennél sokkal jobbat vártunk.
Nekünk más kell, tovább állunk.

Lovas-2: Vonulnak már, úton vannak

Vonul már a zajos menet,
A lovasság elől vezet.
Lovasoké a tisztelet.
Ők vigyázzák békéteket,
Ökrök húzzák szekereket,
Ők szállítják a terheket,
Hangoskodó gyerekeket,
Nyögdécselő öregeket.

Nép: A természet gyakran támad

Itt a sztyeppén nincsen bőség,
Perzsel a nap, dúl a hőség,
Nincsen felhő, nincs esőzés,
Zörgő bokor, száraz cserje,
A vad tűzvész fel ne verje!

De hirtelen vihar támad,
Menyő csapkod, a víz árad,
Sötét füst száll, tűz feltámad,
A természet csak nem fárad!

Lovas-2: Tűz lobbant fel

Tűz lobbant fel a sztyeppéken,
Úgy terjedt szét, mint a métely,
Ég a bokor, száraz avar,
Megállni a tűz nem akar.
Izzik a föld, a levegő,
Sehol felhő, semmi eső,
Tábor körül nagy lángmező.
Táborunk a következő!

De ekkor nagy vihar támad,
Felhők jönnek, eső árad,
Ömlik a víz, a tűz fárad,
Ki is alszik nemsokára.

Nép: Atyák őket megmentették

Itt a sztyeppén nincs még egy nép,
Kiket Atyák így kísérnék,
Vándorútján így terelnék,
Életüket megmentenék.

Narrátor: Találták egy gazdag földet

Tüzek sorban kialudtak,
A Magyarok elindultak,
A pokolból kijutottak,
Kihalt tájon vánszorogtak,
Atyák által boldogultak.

Találták egy gazdag földet.

Dús Legelőt, fűvet, zöldet,
Jó Levegőt, friss erdőket.
Megörültek a szép helynek,
Ahol le is telepedtek.

Kazárokkal találkoztak

Lovas-2: Kazárokkal találkoztak

Egyre messzebb kalandoztunk,
Kozár néppel találkoztunk.
Velük élünk, nomádkodunk,
Egymásra mi sokat hatunk,
Átalakul társadalmunk.

Lovas-3: Kazárokkal vadásztatnak

Lovainkkal száguldozunk,
Kozárokkal vadásztatunk.
Lányaikat nőül vettük,
Sok szép gyereket nemzettünk.
Paráznaként sose élünk,
Bujaságot elítéltük.

Táltos: Új Istennek tisztelegtek

Nagyon bele melegedtek,
Kazárokkal keveredtek,
Új vallással ismerkedtek,
Új Istennek tisztelegtek,
Már zsidóként viselkedtek,
Majdnem körbe metélkedtek.

Elhagyátok Ősatyátok?

Hűtlenek vagytok hozzájuk?

Feladtátok a szokások?

Leszáll rátok ősi átok,

Utolérnek a csapások.

Nép: Vétkeztünk
Ősatyák ellen vétettük,
Elfeledtük, mit ígértünk.
Ezért hűségesküt teszünk,
Amit soha meg nem szegünk,
Róla meg nem felejtkezünk.

Nép: Bűnbánat
Ősatyák, hozzátok szólunk,
Tihozzátok fohászkodunk.
Tudjuk, hogy Ti velünk vagytok,
Szellem, lélek itt bolyongtok,
Rólunk mindig gondoskodtok,
De mi mégis megtagadtunk,
Más isten felé fordultunk,
Hozzátok hűtlenek voltunk.

Nép: Hűségeskü
Előttetek megfogadjuk,
Ősatyákhoz hű maradunk,
Ősi rendünk oltalmazzuk,
Hagyományokat betartjuk,
Szokásaink örökségünk,
Mindig azok szerint élünk,
Ezt követi örök népünk.

Vessétek be mágiátok!
Vegyétek le a sok átkok!
Fogadjátok a fohászunk!
Közelségtek óhajtásunk.

Táltos:
Atyák kiengeszteltettek,
Benneteket megmentettek.

Narrátor: Életformák megújulnak
Hűségesküt megfogadták,
Hagyományok megtartották,
De éltüket tovább fonják,
Korlátokat mind lebontják.

Ahogy az évek múlnak,
Életformák megújulnak,
Társadalmak megváltoznak,
Módosodnak, gazdagodnak,
Állataik gyarapodnak,
Lélekszámban sokasodnak.

Narrátor: Lesznek gazdagabbak
Lesznek köztük gazdagabbak,
Megragadják a hatalmat,
Ők lesznek a törzsvezérek,
Szegények lesznek szegények,
Társadalmi építmények,
Kezdemények,fejlemények.

Narrátor: Nimród
A Biblia azt tanítja,
Noé a Menroth Ősatya,
Óriási, híres vadász,
Hasonlót csak egyet találsz,
Ő az ugorok Ősatya,
A Nép Nimródnak szólajti,
Őt Noétól származtatja.

Kazároktól elszakadás

Lovas-1: Kazároktól elszakadás
Múltak évek, nem haladtunk,
Kazároktól lemaradtunk,
Egyre inkább távolodtunk,
Velük már nem boldogultunk,
Ellenségekké változtunk.
Mire aztán észbe kaptunk,
Uralmuk alá tartoztunk.
Elvesztettük a hatalmunk,
Kazárok szolgái voltunk.
Majdnem közéjük olvadtunk,
Ezért aztán felláztunk.

Kabar lovas: Felbomlott a kazár állam
Kazárok közt belharc támadt,
Birodalmuk belefáradt,

Harci erejük kiszáradt,
Idegen nép mind fellázadt,
Elszakadtak a magyarok,
Velük mentek a kabarok.

Narrátor: Ha baj van a belső renddel
Birodalmak mind eltűnnek,
Elsüllyednek és megszűnnek
Ha baj van a belső renddel,
Belülről nőtt ellenséggel.

Lovas-2: Van vezérünk
Kaptunk királyt, egy **Levédit**,
Nem tiszteltük istenségét,
Sem a kazár nemzetségét.
Megválasztánk **hadvezérünk**,
Ő vezesse magyar népünk!
Ügyek gyula büszkeségünk,
Bízunk, hogy jó útra térünk,
Ígért földre majd elérünk.

*A magyarok a 670-es években költöztek Etelközbe. A kazár hatalom képviselője, a főkirály, a kende, Levedi volt, de a valószínű hatalmat a nép vezető rétegéből kiválasztott alkirály, a gyula, Ügyek gyakorolta. Ő volt Álmos apja .

Lovas-3: Nyugatra
Van már egy nagy hadvezérünk,
Őt követjük, ő reményünk,
Bízást csak az égre nézünk,
A felkelő Napot lessük,
Hogy Őt Nyugatra kövessük.

Álmos fejedelem

*Álmos szervezte meg az első magyar államot, az ő előkészítésével vonult be népünk a Kárpát-medencébe. A magyarok Etelközbe költözésekor, 850 körül lépett színre általa az Árpád-ház, amely négy és fél évszázadon keresztül állt az ország élén. A dinasztia megalapítója Álmos vezér volt. 820 táján született még Levédiában. Álmos anyját, Emesét álmában egy turul képében megjelenő égi lény ejtette teherbe.

Táltos: Álmos érkezése

Meghallgattak Ősatyátok,
Teljesül a kívánságtok.
Örvendjete jó magyarok!
Megérkezik kit vártatok,
Ég Fiát, vezéreteket,
Ő menti meg véreteket,
Egyesíti népeteket.

Nép: Attilának vérvonala

Emese az Álmos anyja,
Turul madár fogantatja,
Attilának vérvonalát,
Öröklí ő Kovráton át.

* Álmos Attila dinasztíából való. Kovrát legidősebb fiától, Batbajántól származik.

Táltos: Nemzetség elsőszülötte

Anyja tudta, hogy magzatja
Magyarok nemes fajzatja.
Testét, lelkét isten adta,
Hogy a népét megáldassa,
Új Hazába eljuttassa.

Méhe titka meg van áldva,
Mágiával meg van szállva,
Ő az istenség küldötte,
Nemzetség elsőszülötte,

Benne istenség ereje,
Nép szakrális tisztelete.

*Álmos az Árpádház elsőszülötte, alapítója.

Titkos méhe meg van áldva,

Teljesül rejtélyes álma,
Abból sebes patak árad,
Nagy királyok származának.

Isten-embert hoz világra,

Nagy dolgok megoldására,
Kit magyarok nagyon várnak,
Törzsek összefogására,
Fejedelem választásra
Vérszerződés aktusára,
Új Hazába indulásra,
Új Föld elfoglalására.

Nép: Tisztelet

Álmost a nép elismeri,
Uralkodóként tiszteli
Megválasztott fejedelmét,
Rendkívüli képességét,
Erejét és nemességét.

Narrátor: Hogy mit tettek?

Kazárokat hátra hagyták,
Vezérek vérüket adták,
Esküjüket mind elmondták,
Szövetségük megalkották.

Fejedelemválasztás, vérszerződés

Narrátor: Hét vezér, hét szótagon

Hét vezér, hét szótagon!
Elöl Álmos, Előd, Ond,
Töhötöm, Tas, Huba, Kond.

Ellentétek mind eltűntek,
Vélemények egyesültek,
A hét vezér összegyűltek,
Választásra felkészültek.

Vezér -1: Álmos

Almos legyen a vezérünk,
Irányítsa szövetségünk,
Mondjuk szóba esküvésünk,
Pecsetelje meg a vérünk.

Vezér -2: Követünk

Légy vezérünk, hőn követünk,
Erre szóban esküt teszünk,
Erősítse meg a vérünk!

Vezér -3: Esküszünk

Ősatyánk most megesküszünk,
Hogy egymáshoz hűek leszünk,
Megkötjük a szövetségünk,
Add kezünkbe véredényünk,
Erre isszuk ki a vérünk,
Jövőbeli örökségünk
Alapozza örök létünk.

A hét vezér: Eskü szövege

Esküszöm és be is tartom,
Utódoknak tovább adom:

I.

**Mindig Álmos ivadéka,
Sarja, magja, maradéka
Lesz vezére utódinknak,
Ivadékról ivadékra!
Ezt hagyjuk a sarjadékra.**

II.

**Jószág, mit együtt szereztünk,
Abból egyként részesüljünk!**

III.

Tisztség szálljon utódunkra!

IV.

**Aki hűtlen a vezérhez,
Köze egyenetlenséghez,
Fizessen az életével,
Számoljon le a tettével,
Ne élhessen a vétkével!**

V.

**Ki megszegi szövetségünk,
Nem tartja meg esküvésünk,**

**Örök átok sújtsa érte,
Sose legyen menekvése!**

Így legyen! – itt megfogadom,
Betartom és betarttatom.
Ősatyám legyen a tanúm.

Nép: Mi a magyarok erőssége?
Van választott fejedelmünk,
Vérrel kötött szerződésünk.
Ez magyarok erőssége,
Álmos vezér dicsősége.

A hét vezér: Eskü után fogadkoznak.
Ezen eskünk minden szava
Legyen örökké betartva!
Esküvel szült egyességünk
Legyen örök szövetségünk!
Áldás legyen addig rajtunk,
Amíg minden szót betartunk,
Átok sújtsa, rútol járjunk,
Ha nem tartjuk fogadásunk!
Bajkeverő feje hulljon,
Esküszegőt átok sújtsa!

Nép: Esküszünk
Fejedelmünk támogatjuk,
Eskütöket elfogadjuk,
Esküszünk, hogy be is tartjuk,
Szóról szóra továbbadjuk,
Utódokkal betarttatjuk.
Úgy éljünk és úgy is haljunk!

Vezérek: Árpád-házat alapítja
Álmos vezér gránitszikla,
Árpád-ház rá alapítva,
Nemzetsége első tagja,
Korát messze meghaladja,
Magyar királyok Ősatyja,
Történelmünk dicsalakja,
Így éljen a magyar agyban!

Kárpátok lábánál

Nép: Álmos dicsőítése

Álmos vezért isten adta,
Istenerőt tőle kapta,
Hogy a népét megáldassa,
Új hazába eljuttassa.

Álmos vezér megtalálta,
Teljesült nagy, régi álma,
Mégsem volt bebocsátása

Kárpátok szép országába,
A megtalált Új Hazába.

Narrátor: Álmos nem nyert bebocsátást

Álmos is csak megláthatta,

Lábaival nem járhatta,

Mint Mózes a Bibliában,

Nem léphetett Kánaánba,

Felment Kárpátok hegyére,

Legmagasabb tetejére,

Onnan nézett szerte széjjel,

Bejárhatta két szemével.

A hegyláncok közre fogják,

Öleléssel szorongatják,

Magyaroknak tartogatják,

Védelmezik, oltalmazzák.

*Mózes fölment a Nébo hegyére, onnan nézett
a Kánaán földjére.

Nép: Fel a bércre

Fel a bércre! - onnan látjuk,
Ott van a mi új országunk.

Lovas-1: Soha ilyen gazdagságot!

Ahogy oda megérkeztünk,
Hegyek előtt sátrat vertünk,
Megpihentünk, erőt nyertünk,
Hogy a csúcsra felérhessünk,
A hágókon átkelhessünk.
A hágókon meg-megálltunk,
Körülnéztünk, csodálkoztunk,
Azon, amit ott lent láttunk.
Ott lent mindent megtalálunk,
Boldogulunk, nagygyá válunk.

Soha ilyen gazdagságot

A Magyar Nép még nem látott.
Nem érte a Magyarságot!

Lovas-2: Olyan, mint az álomvilág

A hágókról szétekintünk,
Mint a madár felrepítünk,
Mint a felhők letekintünk,
Jobban lássuk az Új Földet,
Dunát, Tiszát, az Alföldet.
Elénk tárulnak a völgyek,
Síkság, dombság, erdők, tölgyek,
Majd eltűnnek a kék ködben.
De amottan mások jönnek,
Hegyek, völgyek, hegyi lejtők,

Széles síkság, termő mezők,
Mindenféle fű, fa, virág,
Olyan, mint az álomvilág,
Ameddig a szemünk ellát,
Amit két nagy folyó szel át.

Álmos: Szól a Kárpátok lábánál/Prófécia
Ősatyáink kísérettek,
Lelkük felettünk lebegtek,
Erre földre elvezettek.

Hosszú volt az út idáig,
Népünk szabadulásáig,
Kazárokat hátra hagytuk,
Összeroppant a hatalmuk,
Megrogyant a birodalmuk,
Szabadságunk kiharcoltuk,
Ettől új erőre kaptunk.
Kárpátokig eljutottunk.

A látomás, amit láttam,
A hallomás, amit halltam,
Suttogások, 'mit suttogtak,
Hangok, mit Ősatyák mondtak:
„Ezt a földet rátok hagytuk,
Ezt a földet nektek adtuk,
Mindörökre rátok bízunk.”

Ezért mondom, bevonultok,

Minden rögöt elfoglaltok,
Mikor mindent birtokoltok,
Akkor lesz az otthonotok.

Idegenként boldogultok,
Más népeket befogadtok,
Általuk is számosodtok.

Eskü alatt fogadjátok,

Hogy amit elétek tárok,
Azokat mind betartjátok,
Hogy legyen sok boldogságtok,
Ne érjenek csalódások.

Ősi Rendünket megtartod,

Utódokkal megtarttatod,
Ősatyákhoz hű maradtok,
Szokásotok örökségtek,
Vezéreljen, amíg éltek.

Nép: Fogadalom

Ősatyákhoz hű maradunk,
Ősi Rendünk oltalmazzuk,
Szokásainkat megtartjuk,
Hagyományokat folytatjuk,
Eskü alatt megfogadjuk,
Parancsodat mind betartjuk,
Akarjuk, hogy bevonuljunk,
Az Új Földet elfoglaljuk,
Az Új Földet tele lakjuk.

Álmos feláldozása

Nép: Mutassunk be áldozatot !

Kint a sztyeppén nincs még egy nép,
Kiket Atyák úgy kísérnék,
Vándorlásban védelmeznék,
Új Hazába vezérelnék.

Tartsunk nekik ünnepnapot,
Öljétek le legszebb barmot,

**Mutassunk be áldozatot,
Hűségünkre háladatot**

Vezér-1: Áldozzuk fel Fejedelmünk !

Ősatyáknak hálát adunk,
Legyen becses áldozatunk.
A legdrágább kincsünk nekünk
A mi Álmos Fejedelmünk.

Áldozzuk fel Fejedelmünk!

Istensége marad velünk,
Lelke itt lebeg felettünk.
Átszáll isten-erőssége,
A Nép új fejedelmére,
Az ő Árpád gyermekeire.

Vezér-2: Hálaadás

Kifejezve hálátokat,
Megtisztelve Atyátokat,
Építsetek oltárokat!
Hozzatok áldozatokat!

A hét vezér: Felajánlás

Áldozatok vérét vesszük,
Véredényt oltárra tesszük,
Áldozatokat megáldjuk,
Ősatyáknak felajánljuk,
Jóságukat megszolgaljuk.

A kifolyt vér pirosodik,
Álmos vére rubinodik,
Rubin kővé merevedik,
A koronán ékeskedik.

Oltárokról szürke füst száll,
Emelkedve felhővé vál,
Átszáll magas Kárpátián,
Szétoszlik a Dunárián.

Álmos füstje fehéren száll,
Míg az éggel eggyé nem vál,
Az „Ég Fia” távozását
Égbe visszafogadását
Villámlások üdvözölték,
Mennydörgések köszöntötték.

Narrátor: Ahogy azt az Ősök tették

Ahogy azt az Ősök tették,
Álmost oltárhoz vezették,
Fejedelmük vérét vették,
Testét oltárra helyezték.
Lelke felszállt fehér füstként,
Ősatyákkal egyesülvén.

Fejedelmük feláldozták,
Hogy szellemét továbbadják,
Továbbadják mágiáját,
Attilának vérvonalát,
Mit öröklött Kovráton át,
Hogy átszálljon gyermekére
Az ő isten-embersége,
Öröklődjön erőssége,
Nagy királyok bölcsessége,
Az ő fénye , isten-lénye
Nagykirályok példaképe,
Sok száz évig él emléke.

Nép: Bánat ül a Magyar Népen

Túl, hol zöld már kék az égen,
Túl zöld földön, fent kék égen.
Bús hír terjed e vidéken,
Bánat ül a Magyar Népen.
Álmos elment, túl a léten,
Mint Ősatyák tették régen.

Legyen áldott minden tette,
Ahogy a Népet vezette.

Átok sújtja minden tettünk,
Hogy egy vezért veszítettünk?
Örüljünk vagy szomorkodjunk?
Ezt mi most még nem tudhatjuk,
Idő kell, míg feldolgozzuk,
Áldás, átok lesz a sorsunk.

Bevonulásra készülnek

Vezér-1: Felkészülés bevonulásra

Ahogy Álmos parancsolta,
Mind felállunk csatasorba.
Rendezzük hát sorainkat,
Hegyezzük ki nyilainkat,
Itt az idő elindulunk,
Ígért Földre bevonulunk.

Felkészülnek a csapatok,

Gyakorolnak a lovasok,
Rajtaütés, megtévesztés,
Cselvetés és bekerítés,
Hátrafele íjazással,
Testközelből támadással.
Bátorsággal, elszántsággal,
Szállnak szembe a csapással,
Mindenféle támadással.

Lovas-1: De a fiúk nem nyughatnak

Magyar fiúk nem nyughatnak,
Túl sok erő van a karban,
Megnyugszanak majd a harcban,
Veszedelmes csatazajban,
Távolharcban nyilazásban,
Közelharcban, birkózásban.
Kedvük lelik nagyzolásban,
Hivalkodnak, hogy mit tudnak,
Néha jó nagyokat buknak.

Mielőtt harcba indulnak,
Az Új Földre bevonulnak,
Versenyeznek, felvidulnak.

Lovas-2: Harci játékok bemutatása

Nézőtéren sokan állnak,
Felajzottan ordibálnak,
Harcmodor és harci játék,
Lovasság és díszparádék,
Ezt szeretik a nomádék.

Lovas-3:

A nézőknek jó ténfergés,
Lovasoknak hős versengés,
A nézők jól szórakoznak,
A fiúk meg virtuskodnak.
Nézősereg hű maradjon,
Jövőre is itt zajongjon.

Lovas-1: Virtuskodnak

Versengenek, virtuskodnak,

Lóhátról is íjászkodnak,
A ló hátán megfordulnak,
Íjak, nyilak felajzatnak,
Visszafele záporoznak,
Gyorsaságot felülmúlnak,
Lovas és ló úgy száguldnak,
Hogy a nézők elámulnak.

Vagány fiú: Mi emel a vagányságon?

Tetszelegnek a vagányok:
Ki a győztes nagy lő távon?
Ki a legjobb a vágtacon?
Ki ül meg szőrén, lóháton?
Ki győz minden mutatványon?
Ki marad állva két lábon?
Ezt tarják a lányok számon,
Fő szempont a választáson,
Ez emel a vagányságon.

Elámító mutatványok,
Most választanak a lányok.

Alig bírnak már magukkal,
Bajban vannak zavarukkal.

Lovas-2: Ahogy győzünk, úgy választunk

Arra jó a harci verseny,
Hogy mindenki párt keressen.
Mind megkapja, amennyit ér,
Verseny ezzel véget is ér.

Ahogy győzünk, úgy választunk,

Ahogy veszünk, úgy mulasztunk.
Elsőé lesz a legszebb lány,
Utolsóé egy szép sárkány.
Magyar lányok választanak,
Lovas fiúk választ adnak.
Majdnem mindig igent mondnak,
Nemmel, tovább kacérkodnak.

Nép: Dunárián szétszóródnak

Ebből lesznek aztán párok,
Sokgyerekes nagycsaládok,
Mint csillagok sokasodnak,
Dunárián szétszóródnak.

Bevonulás

Lovas-1: Hírszerzők Dunáriában

Ahogy Mózes Kánaánba,
Úgy Árpád Dunáriába,
Hírszerzőt küld más honába,
Idegen nép országába.
Hosszú időt ott töltöttek,
Jó híreket begyűjtöttek,
A hírnökök visszajöttek,
Indulásra ösztönöztek.

Hírszerző: Jó hírekkel visszatértek

Mert gazdag az ország földje,
Örökzöld a rétek zöldje,
A sok folyó tele hallal,
Erdő, mező kövér vaddal.

Dunária nagyszabad tér,
Határa, hol ég földet ér.
Őslakosok alig lakják,
Magyarokat befogadják.
Vonuljunk be! - senki földje,
Legyen miénk mindörökre!

Nép: Vonulásra áldást kérünk
Ősatyákat megidézzük,
Vonulásra áldást kérünk,
És ezután útra kélünk.
Ősatyák legyenek vélünk!

Lovas-2: Le a völgybe, hágókon át!
Lovasok mind összegyűltünk,
Kemény harcra felkészültünk,
Lovak hátán bizton ültünk,
Íjjal, nyíllal megfeszültünk,
Sok-sok nyilat célba küldtünk,
Minden hegyet megkerültünk,
A hágókon átrepültünk,
Máris láttuk Dunáriát,
Le a völgybe, hágókon át!
Elértük a Tiszát, Dunát.

* Hágók: Uzsoki-hágó, Vereckei-hágó, Toronyai-hágó,
Tatár-hágó, Békás-szoros

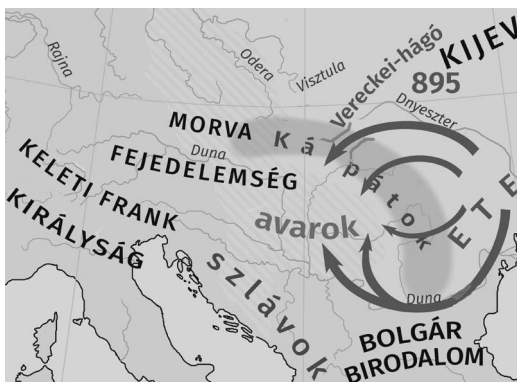
Narrátor: Megbizonyosodtak
A lovasok felbuzdultak,
Felfedezni elindultak,
Valóságnak bizonyultak,
Amit az Új Földről tudtak.

A lovasok visszatértek,
Nagy, gazdag földről meséltek,
Ahol szép jövőt reméltek.

Néppel nyomban útra kéltek,
Lovasok álltak az élre,
Nyilaik a Népet védje.

Nép: Bevonulás az Új Földre
Feldíszítéink szekereket,
Koszorúkkal kerekeket,
Virágokkal az ökröket,
Kifejezve örömünket.
Daloltunk és énekeltünk,
Díszes öltözékett vettünk.

Nép: Mikor az Új Földre értek
Leborultunk, letérdeltünk,
Mikor az Új Földre értünk,
Ősi jussukba beléptünk,
Európa népe lettünk.

Nép: Hálálkodás
Elénk tárulnak a völgyek,
Síkság, dombság, makkos tölgyek,
Majd eltűnnek a kék ködben.
De amottan mások jönnek,
Hegyek, völgyek, hegyi lejtők,
Széles síkság, termő mezők,

Mindenféle fű, fa, virág,
Olyan, mint az álmvilág,
Ameddig a szemünk ellát,
Amit Duna, Tisza szel át.

**Soha ilyen gazdagságot
A Magyar Nép még nem látott,
Nem érte a magyarságot.**

Ősatyáknak tisztelegjünk,
Hűségünkről esküt tegyünk,
Akik felettünk lebegtek,
Vándorlásban kísérgettek,
Erre Földre elvezettek.

Létre hozták Magyar Hazát

Kabar lovas: Legbátrabbak a kabarok
Elővédek, első sorok,
Ott a legbátrabb lovasok,
Ott haladtak a kabarok,
Következtek a magyarok,
Már vártak ránk az avarok.
Úgy fogadtak, mint barátot,
Tisztelték a rokonságot.

* László Gyula szerint az avarok a magyar törzsekhez tartoztak.

Narrátor: Első harcok
Kárpátokban jól haladtak,
Állásokra nem akadtak,
Nyilak sűrűn záporoztak,
Kisebb csaták néha voltak,
Az őslakók megnyugodtak,
A Dunáig eljutottak.

Lovas: Létrehozták Magyar Hazát

Alföldön is ritkán laktak,
A lovasok átvonultak,
Minden rögöt elfoglaltak,
De Dunánál megtorpantak,
Dunántúlon frankok voltak,
Amit megszállva tartottak.
A magyarok tanakodtak,
Határoztak, összefogtak,
Frankok oldalán harcoltak.
Vártak a jó alkalomra,
Dunántúlra rárohanva
Megszerezték Pannóniát,
Létrehozták Dunáriát,
A későbbi Hungáriát,
Új földön a Magyar Hazát.

* Duna a (keleti)frank birodalom határfolyója volt a IX. században. Magyarok 898-ban a keleti frank uralkodó szövetségeseiként Észak-Itáliában harcoltak, majd onnan hazatérve először a morvákra rontottak, kiverve őket a Kárpát-medencéből, később a bajorokra támadtak, elfoglalva Pannóniát.

A jövő víziója

Nép: Gyerekeink lesznek bőven

Gyerekeink lesznek bőven,
Gyerekáldás visz előre,
Ettől kapunk „Hun” erőre.

Az kell, hogy sok áldást kapjunk,
Egészségben sokasodjunk,
Csillagokként virtuskodjunk,
Más népeken túlhaladjunk,
Minden szögletet belakjunk.

De ha átok száll fejünkre,
Nem számosodunk vesztünkre,
Túlnőnek más népek rajtunk,
Beolvadunk, szétszóratunk,
Nyelvünkön majd nem szólhatunk,
Nem ismerjük fel a fajunk,
Idegennek mutatkozunk,
Ha valaha találkozunk.

Lovas-1: Fennmaradás a nagy népek között
Nagy népek a messze ködben,
Belharc miatt mind eltűntek,
Mert túl sokat öldököltek,
Utódokkal nem törődtek,
Nem kellett a gyerekáldás,
Csak a harc, meg kalandvágás.
Ha az áldást elfogadjuk,
Gyermekeink szaporítjuk,
Akkor biztos boldogulunk.
Nagy népek közt fennmaradunk.

Intelmek

Lovas – 2: Két dologra vigyázzatok!
Hej, magyarok, jó magyarok!
Egymással ne harcoljatok,
Arra mindig vigyázzatok,
Soha ne fogyatkozzatok!
Mindig áldottan járjatok,
Sok gyereket foganjatok!

Lovas-3: Külön-külön mit sem értek!
Ha egymás közt szót nem értek,
Külön-külön, mit sem értek,
Hűtlen népként elvetéltek.

De, ha majd jó útra tértek,
Egymás mellett jól megfértek,
Nincs belviszály, megbékéltek,
Sok-sok gyermekáldást kértek,
Megbánjátok vétkességtek,
Akkor újra hazatértek,
Boldogságban tovább éltek.

Álmos lelke: Intelmek
Belviszály soha ne érjen,
Békétlenség ne kísérjen,
Gyerekáldás szálljon rátok,
Növekedjen számosságtok,
Akkor lesz erős országtok.

Készüljetek fel időben,
Lesz bajotok itt is bőven,
Ezer évig boldogulunk,
Nagy néppé lesz a mi fajunk,
De hűtlenként szétszóratunk.
Az lesz a mi Trianonunk.

Áldás alatt boldogultok,
Átok alatt elpusztultok.

Nép: Áldás nélkül
Áldás alatt lehet élni,
Áldás nélkül elvetélni.

Ahogy a Föld napfény nélkül,
Csillag sötét égbolt nélkül,
Nem élhetünk áldás nélkül.

Hosszú volt az út idáig,
A hon elfoglalásáig.
Sok száz évig itt élhessünk,
Nagy dolgokat művelhessünk.
Legyen becses történelmünk,
Maradjon fenn jó emlékün!

Magyar Rege, Ősi Rege

Regélők:

Haj rege, haj rege rejtem,
Ősi rege, magyar rege,

Soha nem felejtem,
Megőrzi a lelkem.

Azt is megadhassa
Az a nagy Úristen.

Tartalomjegyzék

Hát most hova, s merre menjünk?	8
Reggeli ébredés, Álmodás, látomás	8
Csodaszarvas	13
Párválasztás nomád módon	14
Kapcsolat az Ősatyákkal	17
Hunor Magyar szétválása	18
Magyar maradt régi földön	20
Magyar is felkerekedik	22
Első nagy vándorlás a Magna Hungaria-ba	24
Megérkezés, Telepedj le, senki földje!	28
Az új hazát telelakták	29
Egyenlőség van közöttük	29
Sokfajta nép él itt velünk	30
Kezdett terjedni a rontás	30
Törvényeink szigorítsuk	31
Fohász Ősatyákhoz	32
Új Rend, a Nyolcparancsolat	33
Gyorsan döntünk, tovább állunk	34
Másodszor is útra kelnek	36
Vándorlás Levédia, Etelköz	38
Kazárokkal találkoztak	40
Kazároktól elszakadás	42
Álmos fejedelem	43
Fejedelemválasztás, vérszerződés	45
Kárpátok lábánál	48
Álmos feláldozása	51
Bevonulásra készülnek	54
Bevonulás	56
Létre hozták Magyar Hazát	59
A jövő víziója	60
Intelmek	61

Áldás alatt kél az élet,
Áldás nélkül elvetéltet.
Ahogy a Föld napfény nélkül,
Csillag sötét égbolt nélkül,
Nem élhetünk áldás nélkül.

Hosszú volt az út idáig,
A hon elfoglalásáig.
Sok száz évig itt élhessünk,
Nagy dolgokat művelhessünk.
Legyen becses történelmünk,
Maradjon fenn jó emlékünkl

800 Ft